

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
Гж1 449/2017
06.02.2018. године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија: Јелене Јовановић, председника већа, Ружице Јовановић и Зорице Цветковић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Саша Станковић, адвокат из, против туженог ББ, чији је пуномоћник Владимир Станојковић, из, ради накнаде штете, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Сурдулици, Судска јединица Владичин Хан II 7П 362/15 од 29.01.2016. године, у седници већа одржаној дана 06.02.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Сурдулици, Судска јединица Владичин Хан II 7П 362/15 од 29.01.2016. године, у ставу првом и у делу става трећег изреке у погледу одлуке о висини досуђених трошкова поступка и жалба туженог ББ у том делу, **ОДБИЈА** као неоснована.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ иста пресуда у преосталом делу става трећег изреке, тако што се обавезује тужени ББ да тужиоцу АА из ..., на досуђени износ трошкова парничног поступка од 73.700,00 динара, исплати законску затезну камату почев од дана извршности пресуде па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, док се део захтева тужиоца за исплату законске затезне камате почев од 29.01.2016. године па до дана извршности пресуде, **ОДБИЈА** као неоснован.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, те је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати и то за претрпљене физичке болове износ од 100.000,00 динара и за претрпљени страх износ од 40.000,00 динара, све ово са законском затезном каматом почев од 29.01.2016. године, до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца за накнаду штете за претрпљени страх преко досуђеног износа па до износа од 100.000,00 динара са каматом од 16.03.2015. године, као и потраживање камате на досуђене износе накнада из става првог изреке, за период од 16.03.2015. године до 29.01.2016. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 73.700,00 динара, са законском затезном каматом почев од 29.01.2016. године па до исплате.

Против наведене пресуде и то става првог и трећег изреке, жалбу је изјавио тужени, због битне повреде поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и одлуке о трошковима поступка, са предлогом да Апелациони суд као другостепени, исту у нападнутом делу, преиначи у смислу жалбених навода.

Испитујући побијану пресуду сходно чл. 386. Закона о парничном поступку („Службени гл. РС“ бр.72/11, 49/13 и 74/13), а након разматрања списка предмета и оцене навода у жалби, Апелациони суд је нашао:

Жалба туженог је делимично основана.

Првостепена пресуда није захваћена битним повредама поступка из чл.374 ст.2 ЗПП-а, на које повреде овај суд пази по службеној дужности, као ни повредама на које указује тужени у жалби, обзиром да иста садржи разлоге о битним чињеницама, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Према чињеничном стању садржаном у списима предмета, произилази да је тужилац у радном односу код туженог, на пословима возача зглобног трактора у испостави туженог у В.Х., по основу уговора о раду. Дана 26.09.2013. године, приликом обављања послова у селу, у реону места званог „Стрмац“, пао је са трактора и задобио прелом унутрашњег глежња левог скочног зглоба. Због задобијене повреде тужиоцу је истог дана од стране лекара прелом имобилисан гипсаном лонгетом, одређена му је терапија и враћен је кући. Гипсану лонгети је носио до 01.11.2013. године, након чега је наставио са даљим лечењем стационарном физикалном терапијом у Врњачкој Бањи и продужено му је боловање за још месец дана. О повреди на раду, овлашћено лице туженог је сачинило извештај са описом околности настанка повреде. Тужилац тврди да је због задобијене повреде на раду трпео физичке болове и страх, те је тужбеним захтевом тражио да суд обавезе туженог да му исплати нематеријалну штету за наведене видове, са каматом. Тужени је оспорио тужбени захтев, не спорећи околности настанка повреде, истичући да је тужилац оспособљен за руковање и управљање шумским трактором и упознат са мерама безбедности и здравља на раду, као и правилима поступка приликом рада да не би угрозио своју или безбедност других радника, због чега сматра да не постоји његова одговорност за накнаду штете.

Правилно је првостепени суд из утврђеног чињеничног стања закључио да тужиоцу припада право на накнаду нематеријалне штете и да је тужени одговоран за исту по принципу објективне одговорности и у обавези да му исту надокнади.

Одредбом чл. 164. Закона о раду (“Сл. Гл. РС”, бр. бр.24/05, 61/05, 54/09, 32/13 и 75/14) прописано је, да ако запослени претрпи повреду или штету на раду или у вези са радом, послодавац је дужан да му надокнади штету у складу са законом и општим актом.

Одговорност послодавца се цени према општим правилима одговорности за штету, која су прописана одредбама чл. 154., чл. 173. и чл. 174. Закона о облигационим односима.

У конкретном случају одговорност туженог је објективна, с обзиром да је тужилац наведену повреду задобио у оквиру редовне радне обавезе, приликом припреме зглобног трактора за рад.

Жалбени наводи туженог да не постоји његова одговорност за насталу штету обзиром да у моменту повређивања тужиоца, трактор није био у покрету и мотор није био

упаљен за рад, што значи да повреда није настала од опасне ствари, већ због непажње тужиоца, не утичу на правилност и законитост нападнуте пресуде.

Ово због тога што је повреда тужиоца настала у вези са радом и то у фази припреме трактора за рад, у тренутку када се након неуспешног покушаја другог запосленог да притиском на дугме ослободи сајлу за дотур трупаца, која је била на висини од око 2 м, и била запекљана у витло, попео на трактор на висини од око 1м, да би заменио закачку на сајли, због чега чињеница да ли је трактор био у покрету или не, није од значаја за основ одговорности туженог.

Одредбом чл. 200. Закона о облигационим односима, прописано је, да ће суд за претрпљене физичке болове и за претрпљени страх, ако нађе да околности случаја, а нарочито јачина болова и страха и њихово трајање то оправдава, досудити правичну новчану накнаду, при чему ће водити рачуна о значају повређеног добра и циљу коме служи та накнада, али и о томе да се њоме не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеној сврхом.

Према налазу вештака медицинске струке, наведена повреда тужиоца је у време настанка, представљала тешку телесну повреду. Природа, обим и локализација задобијене повреде условиле су да је тужилац у време повређивања трпео физичке болове јаког интензитета у трајању од 15 дана, физичке болове средњег интензитета 30 дана и болове лаког интензитета 90 дана.

Имајући у виду критеријуме прописане напред наведеном одредбом закона и налаз и мишљење вештака медицинске струке, правилно је првостепени суд одмерио висину накнаде за овај вид нематеријалне штете и по оцени Апелационог суда, иста представља правичну новчану накнаду.

Према налазу вештака, тужилац је за време самог критичног догађаја трпео примарни страх јаког интензитета и исти се огледа у томе што је до повреде дошло изненада. Страх средњег интензитета је трпео 1-2 дана, да би касније страх слабог интензитета трпео још 10 дана.

Имајући у виду, цитирану одредбу Закона о облигационим односима, околности повређивања, тежину повреде и интензитет и дужину трајања страха, по оцени Апелационог суда, правилно је првостепени суд одмерио висину накнаде и за овај вид нематеријалне штете.

Правилна је одлука о висини трошкова поступка и иста је у складу са одредбама чл. 153. и 154. ЗПП-а, и у складу са важећом Адвокатском и Таксеном тарифом.

Међутим, када је у питању одлука о законској затезној камати на досуђене трошкове, првостепени суд је погрешно применио материјално право.

Дужник (парнична странка) пада у доцњу тек када одлука о трошковима парничног поступка постане правноснажна и када протекне рок за њено добровољно извршење. Дакле, долазак дужника у доцњу се у оваквој ситуацији поклапа са тренутком када одлука суда којом је он обавезан да накнади парничне трошкове, постаје извршна. Самим тим, право да од дужника потражује и затезну камату повериоцу припада од тренутака извршности пресуде, сагласно одредби чл. 277. ст.1. ЗОО.

Из наведених разлога првостепена одлука је у погледу потраживања законске

затезне камате на досуђене трошкове поступка преиначена, тако што је тужиоцу одбијен захтев за исплату камате почев од дана доношења судске одлуке до дана извршности пресуде, а законска затезна камата досуђена је почев од дана извршности до дана исплате.

Првостепена пресуда у ставу другом изреке није била предмет жалбе, те је иста у овом делу остала неизмењена.

Из образложеног, одлучено је применом одредбе чл. 390, и чл. 401. тач.2. и тач. 3. ЗПП-а.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 06.02.2018. године, Гж1 449/2017

**Председник већа – судија,
Јелена Јовановић,с.р.**

**Тачност преписа потврђује
Управитељ судске писарнице**